

[Undervisningsministeren]

sige, at der af hensyn til grundforskningens tarv ikke må røres ved forskningen nogen steder. Disse to ønsker lader sig ikke forene. Det siger jeg bare, så man er klar over det.

Fru Jytte Hilden synes ikke om rammebesparelser og ikke om, at man ved hjælp af rammebesparelser skaffer sig midler, som man giver til projekter. Jeg synes heller ikke om rammebesparelser, men jeg kan forsikre, at det ikke er rammebesparelserne, der finansierer projekterne. Rammebesparelserne er et led i den almindelige effektivisering af hele den offentlige sektor. Den er ikke skrappere på universiteter og højere læreanstalter end andre steder; den er langt mildere end andre steder, f.eks. langt mildere end på erhvervsuddannelserne. Jeg kan forsikre, at det ikke er disse generelle rammebesparelser, som finansierer vores forskningsprojekter. Det er urimeligt at stille det op på den måde. Jeg må imødegå det, hver gang jeg hører det, for det har ikke noget på sig.

Jeg vil sige til fru Jytte Hilden, at det, jeg har brugt ordet »vås« om, udelukkende er om de meget krasse angreb, der er på den påklistede side 1 til det socialdemokratiske forskningsnotat, som blev offentliggjort i går. Det interessante står på de følgende sider. Side 1 rummer efter min mening urimelige spark. Der tales om, at vi spolerer miljøerne og skaber mismod osv. Det synes jeg ikke er helt rimeligt, og det synes jeg heller ikke fru Jytte Hilden har sagt i dag. Men det står i notatet, og det har jeg vel lov at svare på, når jeg i øvrigt konstruktivt går ind på det, der kommer på de følgende sider.

Hr. Estrup erkendte, at problemet med ansøgningstyranniet ikke er, at man skal søge at få flere eksterne midler end i andre lande. Jeg har også godtgjort her i dag, at det vel er svært at finde et eneste land, hvor man skal søge om så få eksterne midler som i Danmark, og hvor man har så store basisbevillinger på universiteter og højere læreanstalter som i Danmark. Hvad er så problemet? Hr. Estrup pegede på, at problemet kan være, at man bør udbyde disse programpenge i større klumper, og at man måske mere klart skal sige, hvem det er, der kan søge dem, hvilke kriterier der gælder, sådan at nogle kan spare sig ulejligheden, hvis de alligevel ikke har nogen chance. Jeg synes, at vi skal lade hr. Estrups synspunkt gå videre til forskningsrådene. Det er jo ikke mig, der har fastlagt dis-

se kriterier, men jeg er helt åben over for hr. Estrups synspunkter. Vi har talt om, at vi skulle udbyde pengene i lidt større klumper. Det synes jeg også vi gør, når det gælder det bioteknologiske program, hvor vi har indbudt alle til at komme med ideer til forskningsprojekter af størrelsesordenen 3-20 mill. kr. Det er altså ganske store projekter. Der ved har vi imødekommet noget af det, hr. Estrup sagde. Kan vi komme videre ad den vej, er jeg i hvert fald meget åben over for det.

Jeg har for nylig besøgt et splinternyt forskningsinstitut i Singapore, og jeg skal love for, at man dér havde udbudt programpenge i store klumper. Man havde simpelt hen købt de bedste forskere fra hele verden og spurgt dem om, hvor mange penge de ville have, og derefter ladet instituttet ansætte de folk, de kan finde rundt omkring, i England, Canada, USA. Så har man bygget et institut, hvor man opfylder alle tænkelige ønsker, og der vil om nogle år stå et bioteknologisk forskningsinstitut i Singapore, som er opbygget efter tre fremragende forskeres model. Det kan man sige er at udbyde et forskningsprojekt i en meget stor klump. Udgiften svarer, så vidt jeg ved, stort set til det hjemlige bioteknologiske forskningsprogram, omkring 100 mill. kr. om året. Vi kunne selvfølgelig have gjort ligesådan i Danmark og sagt: vi giver disse bioteknologipenge i én stor klump til et nyt Risø, bioteknologiens Risø. Vi overvejede det, man gør i Singapore, men vi veg tilbage for det. Jeg tror, det var klogt, for der er i forvejen ganske mange steder, hvor man arbejder med disse ting. Hvorfor ikke udbyde programmerne og se, hvem der kan opstille de mest perspektivrige planer for, hvordan man kan få noget ud af disse forskningspenge. Derefter lader man den højeste sagkundskab repræsenteret i det bioteknologiske koordinationsudvalg finde ud af, hvordan pengene bedst fordeles. Det er den model, vi har valgt. Vi kunne have valgt Risømodellen, som man nu satser på i den lille nye stat Singapore.

Undskyld dette sidespring!

Hr. Rahbæk Møller gentog påstanden om, at der er nogle, der skal bruge en tredjedel af deres tid til at søge penge. Det vil jeg gerne have nærmere dokumenteret. Jeg mener, det er en talemåde og en floskel. Det hører ingen steder hjemme at påstå noget sådant. Det